

Samira Begman

Godina 2012 i poslije

I

U posljednjih 10 godina na tržištu knjiga pojavio se velik broj izdanja sa tematikom o (r)evolucionalnim promjenama koje nam prethode u toku i nakon 2012 godine. Velik broj ovih izdanja ostavljaju dojam temeljite analize o nadolazećim događajima koji kulminiraju u scenario raznih starih proročanstava vezanih za ovu godinu. Ipak, kod ovakve literature su pozornost, kritičnost i zdrav razum neophodni. Jer mnogi autori ove new age "znanosti" zaobilaze znanstvene činjenice koje nadomještaju sa fikcijama. "Činjenice" su najčešće "argumentirane" špekulacijama i velik broj aspekata nije potkrijepljen ili potvrđen znanstvenim dostignućima.

Ipak, neovisno o tome, postoje impulsi i zračenja, (što se također u ovom žanru tematizira), koji prodiru do naše planete i navodi čovječanstvo ka novoj orijentaciji, novoj paradigmi.

U nekim starim kulturama godina 2012 je označena kao godina globalnog preobražaja, kao svršetak jedne i početak nove civilizacija. Civilizacija Maja govore čak o posljednjem sveobuhvatnom preobražaju. Njihov kalendar Tzolkien 2012 godinu označava kao kraj vremena. Poznato je da su Maja bili jedna veoma visoka civilizacija sa i za moderne naučnike nepojmljivim znanjem matematike, fizike i astronomije, koji vrijeme nisu poimali linearno, već ciklično. Uzmemo li ovu činjenicu u obzir nametnut će nam se pitanje; kraj kojeg vremena, što implicira, da se ne radi o kraju egzistencije, već o kraju jednog ciklusa evolucije. Da bi holistički pristupili temi evolucije, moramo se prvo pozabaviti pitanjem smisla naše egzistencije. Zašto uopće postoji materijalni svijet, šta je smisao njegove manifestacije? Poznato nam je, da bi sebe spoznali, potreban je jedan suprotan pol u kojemu se ogledamo. Dakle, polarizacije dva suprotna pola je preduvjet da bi spoznali šta smo (Da smo stalno u svjetlu, nebi znali šta je svjetlo, da smo stalno u dobrome, nebi znali šta je dobro). Slijedeći hermetičko učenje dolazimo do zaključka da upravo u tome leži smisao materijalne egzistencije. Bog, Tvorac, se "izdahnuo" u jedan proces od kozmičkog praska do kompleksne materijalne manifestacije da bi se u polaritetu spoznao. Od anorganskog razvoja u gustinu zvjezdane mase kao predsvjesno biće, što čini jednu četvrtinu evolucije, zatim dalje, do stanične svijesti, organske svijesti, nesvjesne svijesti, i svijesti civilizacije, stupanj u kojem mi danas, kao individualizirane čestice Snage Božijeg daha, odnosno izdaha, bivstvujemo. A taj stupanj čini poluvrijeme evolucije. Dakle, godina 2012 je poluvrijeme evolucije Božanskog u manifestaciji, ili, kraj perioda u kojem se Božanstvo "spušta" u materiju. Drugim riječima, od 2013 je puni potencijal Božanstveno-stvaralačkog u potpunosti dostupan. Sam Tzolkien je matrica vremena koja preko polja vremena komunicira sadržaje evolucije. Vrijeme je posrednik strukture evolucije ili Božije volje, ili dharme (Božijeg plana), koja se slijeva u manifestaciju (materiju) da bi upravljala evolucijom, ali uvijek sa mogućnošću izraza slobodne volje, tj. mi se možemo posvetiti tom planu (ispuniti dharmu) ili se izrazom ega suprostaviti, čime prouzrokuje karmu (posljedice).

Pored Tzolkiena, jedna druga matrica vremena koja komunicira sadržaje evolucije također 2012 godinu označava kao poluvrijeme evolucije. To je ciklus galaktičkog zodijaka koji traje 25'000 godina, tj. vrijeme u kojem Sunčev sistem prođe cijeli

krug zodijskih. Svaki novi ciklus započinje u jednom drugom znaku i kvalitet energija tog znaka određuje način i polje za razvoj svijesti. Ovo se odnosi kako sa stanovišta cijelog kozmosa, tako i sa stanovišta jednog sunčevog sistema, jedne planete, jednog čovjeka.

Utjecaji velikih duhovnih bića - kreatora koji se odvijaju kroz kozmičke, solarne i planetarne energije djeluju putem vibracije tih energija prvenstveno na stvaranje, a zatim na usavršavanje forme u kojoj je moguće stvaranje rezonance na te duhovne utjecaje, a time i buđenje svijesti. Dakle, usmjerenje evolucije koja se odvija kroz dugoročne cikluse a koje karakterišu utjecaji i zračenja energija određenih kvaliteta je prvenstveno evolutivni razvoj forme, zatim usavršavanje forme u recipijenta duhovnih vibracija, buđenje svijesti koja vodi samospoznaji i na kraju, reakcije koje su identične energijama duhovnih vibracija, dakle, svjesna kokreacija, ili, odaziv na poziv dharme. Dakle, u toku evolucije se priprema, izgrađuje, podešava, harmonizira i usmjerava forma-tijelo, koje treba da bude nosioc svijesti i samospoznaje Božanstva.

Zašto ovako dug evolutivni razvoj forme? Razlog je sljedeći: Duša je u svojoj biti savršena, posjeduje savršenu moć za spoznaju i znanje. Ali duše koje su orijentirane na inkarnacije (čime žrtvom, ili "padom", sudjeluju u Božijem planu - da se ogleda i spozna kroz pojavni dio svijeta), do sada još nemaju odgovarajuću formu u sva tri svijeta (kristalizirani-vidni, astralni i mentalni) koja bi bila adekvatna da izrazi znanje i moć koje duša na svom nivou i stupnju svijesti posjeduje. Kada bi se čista energija duše kroz za to nepripremljenu formu izrazila, znači, kroz reakcioni element duše kojeg sačinjava nervni sistem, sistem sa unutarnjom sekrecijom, mozak i subtilna tijela (eterično, astralno i mentalno), onda bi se niža, prirodna forma kroz energiju duše smrskala, sagorila i bila uništena. U ovome leži smisao i svrha vremena. Najprije se priprema (anorganski razvoj ili predušjesno stanje), izgrađuje (stanična i organska svijest), zatim podešava, usavršava, harmonizira i usmjerava forma ljudskog tijela. Duša se najprije preda utjecaju forme i nižoj svijesti (da se zarobiti u ljudsko tijelo) da bi je očuvala i izgradila. Koristeći impulse izvana - zračenja viših energija koje djeluju na propusnost i usavršavanje forme, ona ju sukcesivno uzdiše na svoj nivo.

II

Danas mnogi uviđaju da o promjeni paradigme, o životnoj orijentaciji s kvalitetom "Kultura kreativa" ovisi daljnji opstanak kako čovječanstva tako i planete. Kultura kreativa implicira jedan odnos prema sebi, okolini i prirodi baziran na svijesti o tome da je Božanstvo izvor svega, da sve prožima i u svemu počiva te da su sva živa bića u biti fragmenti jedne cjeline. Na ovoj osnovi mikrokozmos, kozmos i makrokozmos se povezuju u jednu živu cjelinu jer je Božanstvo osnova i gore i dolje, i izvana i iznutra, "kako na nebu tako i na zemlji", uvijek ista. A ta osnova je Život; od protoplazme do arhanđela, od planete do galaksije.

Odavno smo shvatili da se svi globalni problemi mogu prevazići ako prevaziđemo postojeće strukture i razvijemo novu svijest i novi način razmišljanja. Promjena paradigme je svakako u toku, prije svega u znanosti fizike. Čitav univerzum i planetarni sistemi se promatraju kao živi organizam, a ne kao mrtva materija.

Moderna znanost sve više prevazilazi granice koje je sama postavila i empirijskim učenjem zalazi u oblasti koje je empirijski gotovo nemoguće objasniti. I to govori u prilog tezi da je jedan skok svijesti, jedan evolutivni skok moguć, koji bi čovječanstvo podspješio za jednu duhovnu revoluciju. Ova kolumna je pokrenuta s namjerom da prati i ukazuje na ove procese u svim segmentima prirodnog i socijalnog organizma.

Da bi ovu tezu o mogućnosti skorog evolutivnog skoka podkrijepili činjenicom, neophodna je i jedna empirijska analiza evolucije. Promatrajući ono što je iza nas (dakle, jedan instrument empirijske nauke), uočiti ćemo jednu zakonitost koja omogućuje bolje razumijevanje onoga što jeste i što dolazi. Naime, u toku evolucije je na jednom određenom nivou nastajala jedna brojna raznolikost. Ono što je nastalo, diferenciralo se. Najprije su na osnovama vodonika nastali brojni kemijski elementi i kad se na ovom nivou evolucije više ni jedan novi kemijski element nije pojavio, dakle, kad je došlo do potpunog zasićenja, nastao je, u toku

jednog relativno kratkog evolutivnog perioda jedan evolutivni skok - došlo je do sinteze. Nastala su jednostanična živa bića. A kada je i na ovom nivou evolucije došlo do zasićenja, nastalo je diferenciranje u višestanična bića (opet evolutivni skok), iz kojeg se razvio razmolikošću bogati svijet biljaka i životinja. I ovdje je na jednom određenom nivou razvoja došlo do zasićenja, dakle, do stupnja na kojem je moguća sinteza. Nastala su bića sa organom za razmišljanje - prvi hominidi. Iz njih su se razvila bića sa sposobnošću razmišljanja o sebi i evoluciji, koja su razvila samosvijest, što je evoluiralo u jedan novi, duhovni svijet, usljed čega je nanovo došlo do diferenciranja. Nastali su narodi, kulture, jezici, religije. I na kraju, kao kruna evolucije, individuacija, čime se nazire zasićenje i na ovom evolutivnom nivou. Dakle, danas živimo u vremenu novog evolutivnog skoka, nove sinteza. Sinteze čega? Odgovor na ovo pitanje iziskuje detaljniju analizu čovjeka kao mikrokozmos unutar makrokozmosa, odnosno, kao kvalitetno identični fragment Univerza.

Čovjek je dakle sinteza prirodne i duhovno-duševne dimenzije Života. U duhovnoj dimenziji poimamo izvor samog Života, a u prirodnoj izražaj životne Snage (Život i Snaga ovdje su ciljano navedeni velikim slovima, jer u ovom kontekstu podrazumijeva aspekte Boga u Njegovom Stvaralaštvu). Prirodna dimenzije je višeslojna projekcija duhovno-duševne dimenzije u prostoru. Između ove dvije dimenzije (a i nastala iz njihova trenja) je svijest, ljudsko JA. Prirodna dimenzija nam se obznanjuje u čvrstoj formi koja je podređena prolaznošću i smrti.

Vrijeme u prirodnoj dimenziji djeluje razgrađujuće a prostor je u svakom pojmu ograničenje. Aspekt duševnog i duhovnog ne poznaje smrt. On je neovaplovljen, neoformljen. Ovaj aspekt je u našem životu pojava kroz impulse. Kada su ovi impulsi snažni i konstantni oni nas transformišu i uzdižu našu egzistenciju na jedan viši nivo. Ali, na nama je da posredstvom svijesti i više inteligencije za to stvorimo pretpostavke. Tada ovi impulsi, ova duhovna snaga dakle, može unutar našeg subtilnog, energetskog tijela, u dimenziji prirodnog, da izgrađuje nove strukture, novu formu, podešenu dimenziji duhovno-duševnog.

Naš život, i unutarnji i vanjski, odvija se u skladu sa energijama od kojih se sastoji energetsko ili subtilno tijelo. Na jednoj višoj oktavi razvoja čovječanstva ovo subtilno tijelo će dobiti novu strukturu koja će omogućiti jedinstvo prirodnog i duhovno-duševnog. A srazmjerno zakonitosti evolucije, to neće biti daljnji evolutivni razvoj naše postojeće svijesti i postojeće tjelesne strukture, već nešto posve novo, opet jedan skok u evoluciji. Izvor života, dakle, duh i duša, koji je do sada u tijelu bio zatočen i zatrpan prirodnim, izbit će i sagraditi, shodno sopstvenoj prirodi i kvalitetu, novu formu. Nova duša će nastaniti tu formu i izgraditi svijest koja se ne temelji na starom "ja", već svijest koja je dio sveobuhvatnog Života.

Sve predvodnike velikih religija možemo smatrati predhodnicima ove nove faze evolucije čovječanstva. Pri tom nije bitno kojoj religiji neko osjeća pripadnost. Bitno je to, da li se u njegovoj unutrašnjosti odvija promjena; od egocentričnog života ka životu u službi sveobuhvatnog Života. Danas, na pragu Novog doba, sve više nadolaze energije koje prevazilaze spektrum energija našeg sadašnjeg subtilnog tijela. U svojoj putanji kroz makrokozmos našu planetu prožimaju povišene vibracije koje postepeno i mi osjećamo. Ove povišene vibracije djeluju polarno na nas; kod jednih, povećavaju spiritualnost i time ih dovodi bliže slobodi, dok kod drugih povećavaju napetost, osjećaj nesigurnosti i psihička oboljenja. Jer u tranziciji Novog doba ne utječu samo više vibracije prirodnih kozmičkih energija, već pojačano i duhovne energije. Jer naš Sunčev sistem je također i jedno duhovno polje i njegove energije na sveukupan zamaljski život djeluju korigirajuće, što dovodi do samoiscjeljenja i harmonizacije od ljudi prouzrokovane disharmonije. Ovi novi duhovni impulsi mogu biti u korespondenciji sa duhovnom iskrom u nama. Ako se odazovemo na te impulse, došlo bi do razvoja nove strukture subtilnog tijela. Pamćenje planete (planetarna akaša kronika) bilo bi sastivni dio te nove strukture. Sve što se na planeti ikad desilo, sva dostignuća, saznanja i spoznaje, pohranjeno je u matricu akaše i sa novom strukturom subtilnog tijela bi se moglo povući u individualno pamćenje ili sjećanje, poput dokumenata pohranjenih u matrici computera koje po potrebi povlačimo (otvaramo) i ciljano koristimo. Ovakav jedan razvojni proces može na ljude imati snažno dejstvo. Mi smo povezani sa svim živim bićima prirode i sve što činimo ima utjecaj na sve postojeće. Naš daljnji duhovni razvoj ne odražava se samo na evolutivni razvoj

prirodnog pola našeg bića, već i svih živih bića prirode. Čim nas unutarnja matrica (duh imanentan u nama) poveže sa višom duhovnom prirodom, niža bića, koja nas na svom evolutivnom putu slijede, bit će oslobođena. Jer do sada, i još uvijek, ona su od nas potčinjena i izrabljivana, naročito životinjski svijet (u odnosu prema životinjama ljudi su, izuzev nekolicine prosvijećenih, pravi demoni).

Subtilno tijelo je most između različitih vrsta. Eterični protoci povezuju biljke, životinje i ljude. Astralni protoci povezuju ljude i životinje a mentalni stvaraju jednu višu sferu čovječanstva. Mentalno polje je jedan nepregledivi haos ideja, jedno uzburkano more intelekta u kojem čovjek uzaludno pokušava postići mir i spokoj. Mogućnost za novu sintezu možemo naći u spokoju duše. Jer je ono dio spokoja Univerza. Ako svjesno sudjelujemo u evolutivnom skoku kozmosa, u nama će se razviti svijest da su Bog, kozmos, čovječanstvo i niže vrste prirode jedna Jednost. Karakteristike ove nove svijesti sve više se naziru u modernoj nauci, naročito u quantnoj fizici i mehanici.

Novi impulsi dovode do novog odnosa prema životu. Ekološki naponi, kao posljedica ovih impulsa, ukazuju na svjesno preuzimanje odgovornosti prema Životu. A oni su samo početak, samo naziranje prvih zraka u praskozorju Novog doba. Kada čovjek jednom na spiritualnom nivou izgradi u sebi novu strukturu, strukturu Jednosti, on više neće biti u stanju da djeluje destruktivno. Jer ta Jednost će živjeti u njemu, u osjećaju povezanosti sa svima i svemu oko sebe i odgovornost za daljnje evolutivne procese živih bića prirode. Jer u njima i kroz njih djeluju također duhovne energije. Kako će se ovaj evolutivni skok odraziti na pojedinca ne može se predvidjeti. Ali je jasno da će ovaj put transformacije biti snažan impuls za iscjeljenje zemlje i transformaciju čovječanstva iz civilizacije u kulturu. Jednu kreativnu kulturu, kao ishod odaziva na davno primljen poziv: "Hajde da stvorimo čovjeka prema našem obličju". Jer ovdje se ne radi o pluralis majestatis, već o tome, da u stvaranju čovjeka prema božjem obličju sudjeluju i Bog, i priroda (evolucija) i čovjek sam, kao kokreator.

Jer civilizacija unizuje, odnosno degradira čovjeka. Prije svega, u poimanju čovjeka u kvantitativnom pogledu - reducira ga na broj. Ona ga degradira jer se ne

zasniva na istini da se čovjek samo u sebi može uzdići. Civilizacija usmjerava čovjeka kroz vanjsko ispoljavanje, posredstvom, kroz objektiviranje, objektivno i objekte i time ga samog čini objektom. Degradira ga, dakle od kokreatora u procesima evolucije u objekt. Od kreatora u kreaturu.

Dakle, 2012 godina je jedno poluvrijeme evolucije, jedan presjek sa potencijalom evolutivnog skoka - nastanka nečeg novog.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NE KOPIRATI